

Homilija na Misi posvete ulja
Katedrala, Veliki četvrtak, 17. travnja 2014. godine.
Čitanja: Iz 61,1-3a.6a.8b-9; Otk 1,5-8; Lk 4,16-21;

Preuzvišeni Apostolski nuncije,
predraga braćo biskupi, prezbiteri i đakoni,
dragi redovnici i redovnice,
bogoslovi i sjemeništari,
redovnički kandidati i kandidatice,
braćo i sestre u vjeri!

1. U ovom radosnom slavlju Mise posvete ulja sve vas od srca pozdravljam. Danas ste u mojim mislima i molitvama posebno vi, draga subraćo u svećeništvu, jer danas slavimo *dies natalis* našega svećeništva. Stoga i razmišljanje koje slijedi želim posebno s vama podijeliti.

»Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza!« (Lk 4,18). Riječ Božja današnje Mise vodi nas na izvore našega svećeništva. Ono je - u svakome od nas - djelo Duha Svetoga. Sam Duh Sveti čini nas dionicima onog posvećenja kojim je pomazao svoga jedinorođenog Sina za Krista i Gospodina (usp. Zbornu molitvu). Darom Duha Svetoga učvršćeni smo i osposobljeni da bismo u svijetu uprisutnjivali Kristovo otkupiteljsko djelo i da bismo iz naraštaja u naraštaj osiguravali službu Božjega milosrđa.

Danas na spomendan kada je Krist podijelio svoje svećeništvo apostolima i nama razmatrajmo to divno Božje djelo u nama. Neka se naša srca ispune zahvalnošću, divljenjem i pohvalama Gospodinu koji »nas osposobi za poslužitelje novoga Saveza, ne slova, nego Duha; jer slovo ubija, a Duh oživljuje« (2Kor 3,6).

Pripjev: »O ljubavi tvojoj, Gospodine, pjevat ću dovijeka!« (Ps 2a), ponavljali smo kao naš odjek na Riječ Božju. Dok razmatramo o uzvišenosti dara što smo ga primili, s velikim pouzdanjem u Boga, priznajemo svoju nedostojnost i svoje slabosti i to »ne kao da smo sami sobom, kao od sebe, sposobni što pomisliti, nego naša je sposobnost od Boga« (2Kor 3,5).

Možda se ponekad u svome svećeničkom radu previše pouzdajemo samo u svoje snage, predajemo se svojim problemima i teškoćama zaboravljajući Duha koji je prisutan i spreman da nas uvede u dinamiku zajedništva s Kristom. Naime, naše se svećeništvo ne može svesti na funkciju, ono je u prvom redu poseban, sakramentalni oblik zajedništva s Kristom.

2. Svećenik snagom sakramenta svetog Reda živi ono *biti u Kristu*, s Njim je usko povezan. Stoga je svećenikovo srce ispunjeno radošću Evanđelja, jer kako kaže papa Franjo »s Isusom Kristom radost se uvijek iznova rađa« (*Radost Evanđelja*, RE, 1). Služitelj Evanđelja je po naravi poslanja učenik istinske radosti. Svećenik je čovjek postojane radosti, koja se ne temelji na prividima i uspjesima, nego na hrabrom povjerenju u Krista. Ta je radost često izmoljena na koljenima pred tabernakulom, obojena dobrohotnošću i blagošću kako bi mogla uljem radosti tješiti srca slomljena.

Draga subraćo, svima su nam dobro poznate teškoće i pitanja s kojim se susrećemo u svećeničkoj službi. Nerijetko treba iznalaziti načine kako motivirati vjernike, liječiti nesloge, čuvati zajedništvo, podržavati nadu u zajednici i sijati radost. Tu su i mogući nesporazumi, propuštene inicijative, mali odazovi, ponavljanje dnevnih jednoličnih obveza, nastojanja oko obnove. A k tome i godine prolaze. Dragi prijatelji, nije li tako bilo i u Isusovu životu? Nije li i to znak da smo na njegovu putu?

3. Draga subraćo u svećeništvu, ne tražimo svoj uspjeh, nego Božju radost! A Božja radost se rađa kada se naša duša u dubini svoje savjesti otvori Božjem svjetlu, spozna ga i prihvaća njegovu nadu. Nije li to pravo čudo što ga čini Bog služeći se našim siromaštvom? To je pravo zadovoljstvo koje osjećaš kada po savjesti pred Bogom možeš sebi priznati da si učinio sve što si mogao iz ljubavi prema Kristu i Crkvi. To je predivna radost koja se živi iz dana u dan u malim stvarima svakodnevnog života.

Kolike li nam radosti daje Gospodin u našem svećeništvu u susretu s dušama: mladih, djece, odraslih, starijih osoba, koje su prokušane iskustvom i prosvijetljene vjerom, zatim roditelja i obitelji. Tu se osjeća smisao našega svećeništva; tu se živi ljepota našega duhovnog očinstva. Zatim naše svećeničko zajedništvo, naravna je potreba našeg prezbiterskog života.

Možda smo ponekad u napasti uspoređivati svoje svakidašnje zadatke i rad u našim župnim zajednicama s posebnim pastoralnim iskustvima na nekim drugim mjestima u kojima se prigodno lako oduševljavaju veće skupine. Možda smo u napasti uspoređivati svoje župe s mjestima nekih posebnih vjerničkih iskustva, kao da bi naše zajednice bile skromne, beživotne, nesposobne naviještati Evanđelje i poučavati u vjerskom životu. Sve je dobro, što se dobro čini, samo neka se naviješta naš Gospodin.

Ali ovo želim naglasiti: kad ne bi bilo onih koji trajno žive blizu ljudi, koji su svaki dan s ljudima, koji svaki dan iznova otvaraju crkvu, slave Misu, spremni uvijek poslužiti sakrament svete ispovjedi, koji siju riječ u zgodno i nezgodno vrijeme, koji poznaju i djecu, i mlade, i odrasle, koji mole za svoje vjernike..., pitam vas: gdje bi ljudi mogli naći svoga pastira, župnika, duhovnog oca? Hoće li ga poći tražiti negdje daleko, u mjesta koja i ne poznaju?

Župa je Crkva blizu života ljudi, koja je uvijek spremna prihvaćati i rađati milost, nju se poznaje i ona gradi zajedništvo i crkveno i društveno. Zahvaljujući toj stvarnosti, toj mreži župnih zajednica, Crkva poznaje radosti i nade, žalosti i tjeskobe svoga naroda.

Braćo svećenici, ovom razmišljanju dodajem i slijedeće: i mi se susrećemo sa svojim osobnim pitanjima te poteškoćama i bijedama, od kojih bismo neke željeli pobijediti, a druge možda i izbrisati i to ne samo iz svoga srca, nego i iz samog sjećanja. Ali da bismo bili službenici radosti trebamo biti i učenici milosrđa. Učenici one milosrdne Ljubavi koja se svaki dan sagiba da bi u prvom redu uljem radosti ublažila naše rane. Ne bojmo se: »Bog je veći od našega srca i znade sve« (1Iv 3,20). Draga braćo svećenici, mi smo neophodni službenici sakramenta pomirenja, ali još prije toga mi smo njegovi ponizni, postojani i zahvalni primatelji.

4. Imamo, hvala Bogu, u hrvatskom prijevodu apostolsku pobudnicu pape Franje »Evangeliu gaudium – Radost Evanđelja« o naviještaju Evanđelja u današnjem svijetu. Taj programski i opsežniji dokument Svetog Oca potrebno je opetovano čitati, proučavati, a ponajviše primjenjivati u svome pastoralu.

Podsjetivši sve navjestitelje Evanđelja, a posebno nas svećenike, kako život jača kada se daje a kopni u osamljenosti i lagodnosti, papa Franjo nas, sebi vlastitom neposrednošću, poziva ovim riječima: »Ponovno otkrijmo i produbimo svoj žar, 'blagu i okrepljujuću radost naviještanja, pa i onda kada treba sijati u suzama. (...) I neka svijet našeg vremena koji traži, sad u tjeskobi, sad u nadi, uzmogne primiti Radosnu vijest ne od tužnih i malodušnih, nestrpljivih i tjeskobnih navjestitelja, nego od službenika Evanđelja čiji život izaruje žarom onih, koji su prvi u sebi primili Kristovu radost« (RE, 10). Draga subraćo u svećeništvu, budimo otvoreni i poučljivi na znakove i pozive koje Bog daje svojoj Crkvi po Svetom Ocu.

5. Sveopća Crkva se priprema za kanonizaciju dvojice svojih vrhovnih pastira blaženog pape Ivana XXIII. i blaženog pape Ivana Pavla II. Oni su pape Drugog vatikanskog koncila. Prvi je, kako je sam više puta spominjao, po nadahnuću Duha Svetoga sazvaio i

predsjedao prvom zasjedanju Koncila, a drugi je sudjelovao na svim zasjedanjima Koncila i zauzeto ga tijekom 27 godina svog bogatog pontifikata provodio u životu Crkve. Crkva u hrvatskom narodu duguje veliku zahvalnost svojim pastirima koje će, 27. travnja 2014. godina, na nedjelju Božanskoga milosrđa, papa Franjo ubrojiti među svece Katoličke Crkve.

U ovoj ćemo katedrali zahvaliti za nove svece u utorak, 13. svibnja 2014. godine, na spomen Blažene Djevice Marije, Gospe Fatimske, i na dan kada je 1981. godine, na samom Trgu sv. Petra u Rimu, izvršen atentat na papu Ivana Pavla II. Svetu misu će u 18 sati predvoditi apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Alessandro D'Errico u zajedništvu s biskupima Hrvatske biskupske konferencije, koji će tih dana biti u Zagrebu zbog redovitog plenarnog zasjedanja naše Konferencije. Pozivam vjernike i braću svećenike, koji će biti u mogućnosti, na to zahvalno slavljе.

6. Na blagdan blaženog Alojzija Stepinca, 10. veljače ove godine, izgovorio sam s ovog mjesta riječi koje i sada rado ponavljam: »Dragi štovatelji blaženoga Alojzija, Božja je dobrota velika i Božje milosrđe neizmјerno. Pohodi Svemogućeg događaju se uvijek u pravi trenutak. Radost i utjeha beatifikacije prije šesnaest godina bila je izvor novog blagoslova za Crkvu i hrvatski narod.

A sada s velikim pouzdanjem molimo nebeskog Oca da čašću svetaca sveopće Crkve uresi slugu svoga blaženog Alojzija kako bi nam bio još svjetlijim primjerom u čašćenju Boga i nesebičnom služenju njegovu narodu«. Stoga vas pozivam, draga subraćo u svećeništvu, da okupljate vjernike po našim župama, crkvama i kapelama na intenzivnu molitvu na tu nakanu.

7. Nebeskom zagovoru blaženog Alojzija preporučujem sav naš kler, i dijecezanski i redovnički. Prezbitariju Zagrebačke Crkve od prošlog Velikog četvrtka priključeni su ovi inkardinirani dijecezanski svećenici, prošlogodišnji mlado misnici: Marko Baršić, Ivan Bingula, Josip Mudronja i Filip Pavlović.

Radujemo se njima kao i đakonima koji se pripremaju za primanje reda prezbitrata i preporučujemo ih u molitve svega Božjeg naroda.

Kao i svake godine, na današnji se dan u molitvama spominjemo naše pokojne braće svećenika, i dijecezanskih i redovničkih, a posebno onih koje je od prošlog Velikog četvrtka Gospodar života pozvao k sebi, među kojima je i dijecezanski svećenik prof. Adalbert Rebić. Sve ih preporučujemo Božjem milosrđu i zahvaljujemo im za dio puta koji su prošli s nama služeći na različitim postajama naše Nadbiskupije.

U ovom slavlju na poseban način molimo za našu subraću koja iz različitih razloga sada nisu s nama, a osobito za onu braću koju je Bog pohodio kušnjom bolesti. Molimo i za onu subraću koja se nalaze u različitim poteškoćama, kao i za onu koja su posustala na putu svećeničke službe te više nemaju snage obnavljati svoja svećenička obećanja.

8. Dragа braćo, zahvalimo Isusu Kristu koji nas je pozvao u svećeništvo te obnovimo svoje pouzdanje zajedno s obećanjima koja smo položili u biskupove ruke na dan svoga ređenja. Naši vjernici obraćaju se svećenicima, jer žele u njima 'prepoznati' Krista. Veliku potrebu za tim osjećaju poglavito mladi, koje Krist trajno privlači k sebi, kako bi ih učinio svojim prijateljima i kako bi predložio pojedincima među njima da se potpuno posvete službi u Crkvi. Neće u Crkvi nedostajati poziva, ako budemo sveti, radosni i oduševljeni u vršenju svećeničke službe. Stoga, dragа braćo u svećeništvu, danas molimo Gospodina da nas iz dana u dan čini sve radosnijim navjestiteljima Evanđelja.

A vi, predragi vjernici, poduprite svoje svećenike molitvom da mogu vјerno izvršiti poslanje koje im je Krist povjerio. Neka sve nas na tom putu prati nebeski zagovor Presvete Bogorodice Marije. Amen.